

שיש לו את הנשמה של אליהו הנביא. רק אין לו נבואה
ממש מכיון שהוא בחוץ-לארץ.
היו לו חמשת אלפים חסידים, בעלי רוח הקודש.
והיו לו גם אלפים אלפים חסידים יהודים פשוטים.
שאלו פעם את רבי נפתלי מרופשיץ:
מדוע לא הבאתם את המשיח?
והוא אמר:
אגיד לכם את האמת. היה כל כך טוב ששכחנו להביא
אותו.

כמובן זו לא האמת ממש, אבל כך הוא אמר.
אנחנו יודעים שהרבי מלובלין רצה להביא את המשיח
כל הזמן, אבל הרבי מרופשיץ היה אומר לפעמים
מילתא דבדיחותא.

כשהחזוה מלובלין היה צריך ספר, אז היה ממש פחד.
שמא יהודי שהוא לא קדוש יגע בראשו הקדוש של
החזוה מלובלין, וזה יכאב לו כמו אש, כמו שמישהו שורף
אותו.

בערב יום טוב, כשהחזוה מלובלין היה צריך להסתפר,
אז כל הספרים הלכו למקוה, אמרו תהלים ועשו תשובה.
לא יאומן. והלואי שאחד מהם זכה לעשות את העבודה,
לנגוע בראשו של החזוה מלובלין.

פעם בערב חג אמר החזוה: אני צריך להסתפר.
כל הספרים הלכו למקוה, בוכים בדמעות שליש, עושים
תשובה.
בכל פעם שמישהו מהספרים נכנס ורק נוגע בראשו של

לפעמים

אני שומע סיפורים על צדיקים. ולפעמים
יש לי זכות לשמוע סיפורים של עכשיו...

יש צדיקים גדולים שמקיימים את התורה והמצוות,
דבוקים בקדוש ברוך הוא יומם ולילה. אבל הקדוש
ברוך הוא יש לו עוד מין צדיקים. חיילים קדושים
שמוכנים למסור את נפשם על קדושת ארץ
ישראל בכל רגע.

וכדי להסביר אני מוכרח לספר סיפור לפני הסיפור. כמו
כל סיפור אמיתי שצריך סיפור כדי להבין את הסיפור...

החזוה מלובלין. געוואלד. החזוה מלובלין, הלב רועד.
הלב רועד...

כולנו יודעים שמזמן חורבן בית המקדש לא היתה חבריא
קדישא כזו כמו בלובלין. הרבי מלובלין אמר על עצמו

החזוה מלובלין

החזוה מלובלין, הוא ממש כאילו נשרף. הוא אומר: אוי, אוי, אוי...

והחזוה אומר: רבותי, תביאו לי ספר... מוכרחים.

אז מה אפשר לעשות. הלכו לרחוב וחיפשו ספר. פתאום הם ראו - כמו שאומרים בלשוננו - איזה היפי, נחמד, עם שערות ארוכות. רואים עליו שהוא אינו מי יודע מה... רואים שהוא לא בא מהמקוה.

ויש לו שלט שכתוב עליו: מרפא ברחוב, ספר ברחוב. והם שואלים אותו: אתה מוכן לעלות למעלה, לעשות תספורת לרבנו הקדוש?

- כמובן, מדוע לא? רואים עליו שהוא יהודי שלא יודע כלום. אבל הוא כנראה יהודי תמים. "תמים היה בדורותיו".

החזוה מלובלין היה בבחינת משיח. "והריחו ביראת ה'". ברגע שהספר נכנס, ממש הרגישו שהחזוה מלובלין מתמוגג, מתמוגג.

הוא אמר כל הזמן: או, או, או... או, או, או... בכל פעם שהספר נגע באצבעותיו בראשו של הרבי הוא היה אומר: או, או, או... או, או, או...

אחרי שהוא גמר את העבודה, הרבי בדרך אותו. והחסידים רצו לדעת מי הוא.

אז נכנסו אתו לאיזה קרעטשמע, וכמובן, נתנו לו "ארבע כוסות" ומשום "ספק ספיקא" נתנו לו עוד פעם "ארבע כוסות", עד שהוא היה קצת מבוסס.

החזוה מלובלין

ואז שאלו אותו: ובכו, ספר נחמד, מי אתה?

הוא פתח את החולצה שלו, וראו על הגב שלו צלקות נוראות. ממש כמעט אי אפשר היה להסתכל. הם שאלו אותו: איפה קיבלת צלקות נוראות כאלו? וכך הוא סיפר להם:

אתם יודעים, אני מסתובב מעיר לעיר ומכפר לכפר. אני גר ברחוב. פעם באתי לאיזה כפר נידח, וראיתי, נעבעד, יהודי אחד, והמשטרה עומדת עליו. ושבעה ילדים ואשתו בוכים עד לב השמים. משהו קרה שם בכפר, משהו גנב או רצח, וכמובן, באותם הימים - היהודי הראשון שרואים אומרים שהוא עשה את זה...

הם שפטו אותו למאה מכות עם שוט. והספר ממשיך: אני רופא. אני יודע. אני מסתכל על היהודי ואני יודע שאחרי עשרים וחמש מכות הוא מת. וחשבתי לעצמי: אני אין לי אשה, אין לי ילדים. וניגשתי למשטרה ואמרתי: אתם טעיתם, אני עשיתי את זה... תיכף הם אמרו לו: תסלח לנו, טעינו, ולקחו אותי. והתחילו להכות אותי מכות רצח.

לצערי, לא ידעתי שאני גם כן לא כל כך גיבור. כשהגעתי לארבעים ותשעה מכות, ידעתי שאני מת... ואמרתי: רבנו של עולם, הייליגער טאטע אין הימל (= אבא קדוש שבשמים), לא לכבודי, לא לכבודי אני מקבל מכות. אני מקבל מכות רק לכבודך... אני לא מכיר את היהודי הזה. אני עושה את זה לכבוד עם ישראל. אני עושה את זה כדי להציל יהודי שיש לו ילדים, שישאר בחיים.

רבנו של עולם, רחם עלי שלא אמות...
איכשהו אני עוד חי. ואלו הצלקות...

עם ישראל מקודש בשתי קדושות:
הקדושה של החוזה מלובלין,
והקדושה של הספר, שמוכן לקבל מכות בשביל
יהודי אחר...

איזו ארץ קדושה יש לנו.
יש לנו הרבה צדיקים ששומרים תורה ומצוות
ולומדים יומם ולילה.
אך יש לנו גם דור של ספרים. החיילים הקדושים.
נעבעד, עם כל הצלקות שלהם, עם כל המסירות
נפש שלהם.

אנחנו למדנו מדוע בחנוכה מאיר אור הגנוז?
מי היו החשמונאים?
הם היו שניהם - הם היו הצדיקים והם היו
הספרים.

"מי ידמה לד ומי ישוה לד ומי יערוך לד".